

[J. K. Hansen.]

endt skoleuddannelse ingen uddannelse får, hverken EFG-uddannelse eller mesterlæreuddannelse, og vi ved også, hvilken skæbne disse unge lider senere hen som arbejdsløse, som klienter på vore socialkontorer. EFG-uddannelsen er jo netop lagt til rette på en sådan måde, at det skulle være muligt at få fat i flest mulige af denne gruppe, også kaldet restgruppen. Det må derfor bero på ukendskab til hele EFG-uddannelsen, når borgerlige medlemmer af undervisningsudvalget mener noget andet om dette område.

Et borgerligt flertal er besluttet på at ændre den lovgivning, som arbejdsmarkedets parter og regeringen og regeringspartiet er enige om. Organisationerne skal ikke bestemme lovgivningen her i landet, siger disse partier, og jeg kunne vel så tilføje, at det skal de i hvert fald ikke på dette område.

Et flertal af borgerlige partier, og her igen inklusive de radikale, har stillet et ændringsforslag, ændringsforslag nr. 5, der går ud på at bevare mesterlæren ud over 1982. Man ønsker således at sikre mesterlæren som et alternativ til EFG-uddannelsen. Vi kan ikke godt tage dette ændringsforslag, af flere grunde.

Det vil være uholdbart at fortsætte med to sideløbende erhvervsuddannelser på længere sigt. Mange unge vil specielt i en lavkonjunkturperiode hige og søge efter en mesterlæreplads, der sikrer den unge en økonomisk godtgørelse fra starten. Der bliver heller ingen problemer med praktikpladserne. Et spørgsmål er så: kan den unge så få denne mesterlæreplads? Denne ordning vil ganske givet give et enormt pres på mesterlæren, som denne uddannelse slet ikke kan leve op til; den vil give vore erhvervsskoler nogle meget dårlige forhold at arbejde under; den vil også give meget stor økonomisk ulighed over for EFG-eleverne, idet mesterlærlingene som lige nævnt får løn fra starten, mens EFG-eleverne først får løn i andendelsuddannelsen.

Vi har derfor i socialdemokratiet sammen med ministeren stillet et ændringsforslag, ændringsforslag nr. 4, idet vi for at ligestille EFG-eleverne med lærlinge i mesterlæren i økonomisk henseende foreslår at genindføre elevgodtgørelsen under basisuddannelsen.

Jeg har da naturligvis noteret mig det borgerlige flertals bemærkninger til vort ændringsforslag om de uoverskuelige økonomiske konsekvenser og den urimelige forskelsbehandling

mellem EFG-elever og andre unge på samme uddannelsestrin, og her nævner man 10. klasse, gymnasiet og sågar de frie efterskoler.

Med hensyn til uoverskueligheden skal jeg gøre opmærksom på, at der jo er helt klare tal på bordet, men at det da naturligvis ville have været meget rart, om vi samtidig kunne have fået tal på bordet for, hvad det ville have betydet af besparelser på socialområdet, for de mange unge arbejdsløse, der så havde mulighed for at komme ind i en uddannelse – disse tal ville jeg meget gerne have haft på bordet – de unge, som af økonomiske grunde ikke kan tage en erhvervsfaglig uddannelse, og som derfor desværre må gå over i ungdomsarbejdsløsheden.

Så er der det med sammenligningsgrundlaget. Ja, den gamle travet, kan man godt sige, kender vi jo efterhånden, men må jeg endnu en gang gøre opmærksom på, at vort ændringsforslag går ud på en ligestilling økonomisk inden for erhvervsuddannelserne og ikke mellem dem og de gymnasiale uddannelser eller efterskolerne. Der er tale om to erhvervsuddannelser her, EFG-uddannelsen og mesterlæren, og så synes jeg, vi skulle gemme den gamle travet i skuffen lidt, så kan vi tale om det en anden gang.

I socialdemokratiet havde vi håbet på en nogenlunde god lov lig den, som undervisningsministeren fremsatte. Skal vi dømme efter den betænkning, som nu ligger på bordet, får vi i stedet for en dårlig lov, en lov, der går imod de organisationer, der skal være med til at styre de uddannelser, som loven omfatter, en lov, der giver de unge, der er omfattet af den, ringere mulighed end tænkt var.

Hr. Svend Haugaard fra det radikale venstre sagde ved lovforslagets første behandling, at forslaget var for meget præget af skrivebord, for lidt af værksted og butik. Resultatet, vi nu er kommet til, og som hr. Svend Haugaard har hjulpet med til, bærer præg af, at hensynet til snævre politiske interesser er gået forud for hensynet til de mange unge, hvis problemer det måtte være vores fornemste opgave at løse bedst muligt. Altså for meget politik og for lidt hensyn til virkeligheden.

Jeg skal kort redegøre for vores stilling til ændringsforslagene; der er jo stillet en række af dem.

Nr. 1, som er stillet af VS, går vi imod. Nr. 2, stillet af undervisningsministeren, går vi ind for. Nr. 3, stillet af VS, går vi imod. Nr. 4 går